

RACHEL VINCENT

PRIDE

falca

„VARÁZSLATOS, IZGALMAS, SÖTÉT,
MAGÁVAL RAGADÓ
– A STRAY-T EL KELL OLVASNI
IMÁDTAM AZ ELEJÉTŐL A VÉGEIG.”

GENA SHOWALTER, NEW YORK TIMES
BESTSELLER SZERZŐ

fine
selection

RACHEL VINCENT

PRIDE

falka

Á SOROZATBAN MÁR MEGJELENT:

STRAY
kóborok

ROGUE
latrok

*Rinda Elliottnak, az én kritikus partneremnek,
akinek tanácsai és véleménye nélkül nem jutottam volna semmire.
Nagylelkűséged nem ismer határokat, tehetséged végtelen.
A te időd is közeleg – már alig várom!*

EGY

MISS SANDERS, mondja el, miért ölte meg a barátját!

Hirtelen elöntött a bosszúság, mint a túltengő gyomorsav, és a jobb szemem mögött a kezdődő migrén ismerős nyilallását éreztem. Elfordultam az ebédlő hatalmas ablakától, amin át eddig az őszi tájat bámultam, és a hosszú mahagóniasztal végén ülő Calvin Malone-ra, az appalache-i területek alfájára pillantottam. Jóval kellemetlenebb látvány volt. Néztem, és észrevettem, hogy az ajka bal sarka rángatózni kezd ritkás, gondosan borotvált szakálla fölött, igazolván, hogy remekül szórakozik. A nagyképű kurafi imádkta, ha az érzékeny pontjaimra tapinthatott. Éppen megtalált egyet, amely mellett ott állt a jelzés „Óvatosan Piszkálni”, de ő azért csak megpiszkálta.

– Volt barátomat – sziszegtem összeszorított fogaimon át; két kezemmel fekete vászonnadrágomat markolva. – És önvédelemből. Amit maga is tudhatna, ha idefigyelt volna, amikor *utoljára* megválaszoltam *pontosan ugyanezt* a kérdést.

Michael, aki tőlem jobbra ült, megköszörülte a torkát. Sötét szemöldöke magasra szaladt a szemüvegkerete felett, önfegyelemre intve engem. Minthogy ezúttal nem elsősorban mint a bátyám volt jelen,

hanem mint a tanácsadóm – a védőügyvéd vérmacska változata –, vita nélkül engedelmessé váltam. Meglehet, életemben először.

Sóhajtottam és a bírákra fordítottam a figyelmemet. Három alfa, akiket a nagyra becsült rövid szalmaszál módszerével választottak ki, ült velem szemben, hogy ítélkezzen felettem. A tárgyalás hivatalos célja az volt, hogy eldöntsék, bűnös vagyok-e két főbenjáró bűnben. Mindazonáltal Malone-nak jóval régebben voltam a bögyében, minthogy akármelyik vétkemet elkövethettem volna. *Állítólag.*

Nem állt éppen jól a dolgom. Az emberek igazságszolgáltatásával ellentétben a vérmacscafalkákban a vádlott mindaddig bűnös, amíg be nem bizonyosodik az ártatlansága. És a bizonyítási teher a védelemre esik – azaz rám.

A vád szerint megfertőztem a volt ember barátomat, Andrew Wallace-t; ezt már beismertem – *de baleset történt*. Ezenkívül meg is öltem, hogy eltüntessem a nyomokat; ezt viszont hevesen tagadtam. Andrew-t önvédelemből öltem meg, és bár mélyebben maradosott miatta a lelkiismeretem, mint azt bármelyik bírám valaha is megérthetné, nem volt más választásom. Vagy ő, vagy én, és a macacs életöszönöm ragaszkodott a második verzióhoz.

Ha bűnösnek találják, a hosszas ketrecbéli tartózkodás mellett valamiféle testi fenyítésre is számíthatok. Alighanem a karmaim elvesztésére – ami éppen elég ok volt, hogy a lehető legjobban viselkedjek.

– De azt beismeri, hogy megharapta? – tette fel a kérdést Malone rángatózó ajakkal, és az előtte heverő lapos papírköteget kopogtatta.

– Igen – préseltem ki a szót, és elkaptam székem lakkozott karfáit, hogy ülve tudjak maradni. – Megharaptam, de a fertőzés bal eset volt. Nem tudtam, hogy a fogsorom átváltozott.

– Tehát még mindig ragaszkodik hozzá, hogy megtapasztalta ezt a... – Malone elhallgatott, és a hatás kedvéért a papírokba lesett – ...részleges átváltozást?

Atyáskodó mosolyától megint felkavarodott a gyomrom, de a körülményekre tekintettel nagyon-nagyon igyekeztem jól viselkedni.

– Igen.

Malone hitetlenkedve fúj egyet, és körülnézett, hogy megbizonyosodjon: a teremben mindenki osztozik a kételyeiben. A jobbán Paul Blackwell az asztalra tette ráncos kezét, és összevonta kicsi, sötét szemeit elárnyékoló kócos, ősz szemöldökét.

– Miért van tehát, hogy nem képes bemutatni nekünk ezt a részleges átalakulást?

Mert nem igazán akarom átadni magam a gyilkos dühnek. Szerencsére már egészen gyakorlottá váltam benne, hogy ne mondjam ki az első dolgot, ami az eszembe villan. Legtöbbször.

– Parancsra nem megy. Legalábbis egyelőre nem. Egy bizonyos hangulat váltja ki... izgatottság, ilyen vagy olyan értelemben.

– Hát nem *kényelmes* ez így? – kérdezte Malone, és összeesküvő pillantást vetett Blackwellre.

– Éppen ellenkezőleg, ami azt illeti – csattantam fel. Michael bokán rúgott az asztal alatt.

Malone keze ökölbe szorult a jegyzetein, és már nyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, a balján ülő alfa titokzatosan megköszöri a torkát, magára vonva mindenki figyelmét.

– Calvin, feltételezem, szabályszerű kérdést készülsz feltenni Faythe-nek? – Valami csoda folytán Rick Wade nagybátyám, Abby unokahúgom apja is a tanácsba került, ő pedig az apám iránt érzett tiszteletből ki is nyilvánította a családunk felé érzett szimpátiáját. Ha ő nincs, már kihirdették és végre is hajtották volna rajtam az ítéletet.

– Természetesen. – Malone dühös pillantást vetett rá, aztán méltóságteles pózba helyezkedett. Azonban amikor rám nézett, ugyanazt az ellenséges csillogást láttam a szemében.

– Tehát amikor Mr. Wallace-t megharapta, *izgatott* hangulatban volt?

Komoly, bírósági arcom mögött vidám mosoly készült feltörni, és minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne engedjem – sőt, egy kemény csípésre is a karomon, a fehér blúzon át, amelyet apám választott, hogy ártatlannak tűnjek benne. És hogy elfedjem vele az új köldökkarikámat, ami szerintem nem segített volna, hogy a tárgyalás alatt megfelelő kép alakuljon ki rólam.

– Mondhatjuk úgy is. Az egyetemen voltunk, ebédidőben. Egyikünknek sem volt előadása még néhány óráig, úgyhogy a szobájában kötöttünk ki.

– Az ágyban? – Paul Blackwell előrehajolt Malone jobbja, és olyan erősen markolta meg sétatotja görbe végét, hogy görcsös ujjai szinte nyikorogtak.

Blackwell nem csak az ülés korelnöke volt, hanem a Területek Tanácsáé is, hosszú évek óta erővel ragaszkodott a délnyugati területek alfajaként betöltött szerepéhez, hiába volt a családja – és néhány más alfa – sürgetése, hogy adja át a hatalmát a vejének. Makacs volt, szókimondó, és reménytelenül vaskalapos, megrögzötten ragaszkodott ósdi elképzeléseihez a házasság előtti szexről és a nők helyéről a világban. Ami azt illeti, láthatóan legalább annyira megbotránkoztatta „tisztelegtelen” kapcsolatom Andrew-val, mint a gondolat, hogy megfertőztem és megöltem.

De apám szerint Blackwell mindemellett becsületes és tisztességes: a lelkiismerete alapján fog dönteni, nem valamiféle politikai szövetség vagy korábbi összezördülés miatt. Úgyhogy csak meg kell

győzőnöm arról, hogy – javarészt – ártatlan vagyok. És arról, hogy van annyi önbecsülésem, hogy ne kérjek bocsánatot azért, amit nem szándékosan tettem.

Bátran álltam a pillantását, hadd lássa, hogy nem szégyellem.

– Igen, az ágyban. Lefeküdtünk egymással, és én csak... kicsit erősebben haraptam meg a fülét a kelleténél.

– És eskü alatt vallja, hogy ezalatt az... alkalom alatt egyszer sem váltott alakot? – kérdezte Malone, mintha a már tucatszor hallott dolgokat még egyszer meg akarná erősíteni.

Bólintottam, aztán jobbra-balra forgattam a fejem, hogy kilazít-sam görcsbe állt nyakamat; már órák óta ücsörögtem ugyanabban a helyzetben.

– Csak az állkapcsom változott át, ahogy már a múltkor is mondtam. És azelőtt. Meg azelőtt.

– Faythe... – figyelmeztetett Michael. Mögötte fa nyikordult, ahogy apánk mocorgott a székében. Bár ő vezette a Területek Tanácsát, mégsem vehetett részt a döntésben a vádlottal – velem – fennálló rokonkapcsolata okán. Azonban ragaszkodott hozzá, hogy végig jelen legyen, még ha egy szót sem szólhat. Közvetlenül Michael mögött kapott helyet, a fal előtt, egy egyenes támlájú széken, és az elmúlt három órában ugyanúgy ült: a bokája a térdén, a kezei a szék karfáin. Láthatóan nyugodt volt és magabiztos, azonban én láttam az ajka szigorú vonalán, hogy őt is éppen annyira bosszantja az egész, mint engem. És hogy sokkal idegesebb nálam – amitől olyan érzésem támadt, mintha lenne valami, amit nem mondott el nekem.

Homlokráncolva karba tettem a kezem, és hátradőltem, úgy vártam a következő kérdést – persze megint egy olyat, amelyet már megválasoltam. Malone felnézett a jegyzettömbjére rótt kusza sorokról.

– Mr. Wallace észrevette, hogy a maga fogai megváltoztak?

– Nem. Én magam sem vettem észre.

Malone felkapta a fejét, és a pillantása összeakadt az enyémmel. A szemöldöke magasra szökött meglepetésében. A jelek szerint újat mondtam neki.

– Ha maga sem vette észre a foga megváltozását, hogyan lehet benne biztos, hogy ez történt?

A francba! Kiegyenesítettem a derekamat, hátrattoltam a fenekemet a széken, hogy nyugodtnak és magabiztosnak tűnjek.

– Mert ez az egyetlen logikus következtetés. Valamiképpen megfertőztem Andrew-t, ezt a szaga alapján biztosan tudjuk, és az is biztos, hogy soha nem változtam át előtte szándékosan. Vagyis a baleset marad, mint lehetséges magyarázat. Az a nap, amikor megharaptam, az utolsó volt, amikor találkoztunk, a halála napjáig. Akkor kellett történnie.

Blackwell nem úgy tűnt, mint akit meggyőztek, Malone pedig egyenesen kétkedni látszott.

– Ha már így felhozta, beszéljünk Mr. Wallace halála napjáról – mondta, a papírokat pakolászva maga előtt.

Megnyomkodtam lüktető halántékomat. Ha eleinte még szóra-koztatott is az eljárás, ez az érzés mostanra eltűnt, és csak valami rémítő, üres sajtó maradt utána.

– Már mindent elmondtam.

– Mondja el még egyszer! – Malone fel sem nézett a papírjaiból.

A vádakon és Andrew halálának minden egyes részletén végigmentünk már az elmúlt harminchat órában, csak azért tartottunk szünetet, hogy együnk és aludjunk. Az ismételtetés semmire nem volt jó, hacsak arra nem, hogy engem kimerítsenek – alighanem ez is volt a céljuk. Csapdába akartak csalni, hazugságon kapni. De arra várhattak. Hitték vagy sem, én igazat mondtam.

Lecsukódott a szemem. Az emlék átsöpört rajtam; megannyi újra-
élés sem enyhítette a szörnyűségét. Megrándultam, amikor Andrew
arca élesen megjelent előttem. Nem tehettem róla. Az életem egyik
legrosszabb élménye volt, hogy végignéztem a haláltusáját, és sem-
mi nem fájt még annyira, mint hogy én okoztam, bár akaratlanul.

– Mit akarnak tudni? – Most már fáradtan csengett a hangom,
de a szemükbe néztem, mert tudtam, ha nem teszem, büntudatnak
vélik majd, nem pedig gyásznak.

Malone átfutotta a jegyzeteit.

– Honnan szerezte a talpfaszéget?

A talpfaszéget. Azt a rettenetes, tizennyolc centis vashegyet, amely
Andrew nyakába mélyedt, és kiontotta a vérét és kioltotta az életét.

– Ott heverték a földön... – Inkább elhallgattam, mert nem bír-
tam kiűzni a képet a fejből.

– Miért döfte le vele?

A kezem megint ökölbe szorult, ezúttal az asztalon, mindenki
szeme láttára.

– Le akartam lökni magamról. Arra készül, hogy betörje a fejem!

Malone hátradőlt és elkeskenyedő szemmel nézett rám.

– Vagy talán azzal fenyegette, hogy elmondja mindenkinek, mit
tett vele. Hogy megfertőzte. Azt gondolom, ez elég ok lehetett rá,
hogy meg akarja ölni.

Mély, nyugtató lélegzetet vettem.

– Nézze, nem akartam megölni, és egészen biztosan nem akar-
tam eltitkolni semmit. Percekkel azelőtt öten voltak velünk, és még
ha nem is mondtam volna el nekik korábban, hogy én fertőztem
meg Andrew-t... márpedig biztos, hogy akármelyik megesküszik rá,
hogy megtettem... a vérében akkor is érezhették volna az én szago-
mat. Nem a nyomaimat akartam eltüntetni. Önvédelem volt.

Malone már nyitotta a száját, hogy vitakozzon, de Rick bácsi megelőzte.

– Ezt már mind hallottuk – mondta, és hálás pillantást vetettem rá. – Lépünk tovább!

– Hát jó – felelte Malone mérgesen, és addig lapozgatott a papírjaiban, amíg megtalálta, amit keresett, bármi lett legyen az. Akkor megint rám emelte a tekintetét; egyáltalán nem tetszett a szemem örömteli csillogása.

– Igaz, hogy az elmúlt hat évben ön *több* házassági ajánlatot is visszautasított?

– *Mi...?* – A vér az arcomba szökött dühömben. – Mi a bü... – Elharaptam a szót: egy ülésre való alfa előtt káromkodni nagyon, de nagyon rossz ötlet. – Mi köze ennek bármihez? Andrew sohasem kérte meg a kezemet.

– Csak válaszoljon a kérdésre, Miss Sanders – rendelkezett Blackwell; láthatóan felmérgesítette, ami majdnem kicsúszott a számon. Michael sem örült jobban az új kérdésnek, mint én magam, de ő is biccentett.

– Igen.

– Összesen hány ajánlatot utasított vissza? – folytatta Malone.

Lehunytam a szemem, mintha töprengenék, de valójában a dühömet igyekeztem visszaszorítani, mielőtt olyan mély gödröt ások magamnak a szavaimmal, amelyből nem tudok utóbb kismászni.

– Nehéz számszerűsíteni – mondtam végül, és felnéztem, egyesenesen Malone kárörvendő szemébe.

– Miért van ez így?

– Mert ugyanattól a személytől több ajánlatot is kaptam. – Természetesen Marctól.

– Értem – bólintott Malone, mintha valóban megértené. És talán így is volt. Azt pletykálták róla, hogy évekig járt a felesége után, mire végre az beleegyezett, hogy hozzámenjen. A titkos elméletem szerint Malone elaltatta a védekező ösztönét. De annál azért több eszem volt, minthogy ezt kimondjam.

– Hány kandúr tett magának ajánlatot? *Ezt* biztosan nem olyan nehéz számszerűsíteni – tette hozzá Malone, miközben a nagybátyám feljegyzett valamit a saját papírjaira, de nem tudtam elolvasni, mit is.

– Négy – sóhajtottam.

– És magát egyik ajánlat sem hozta kísértésbe?

Egyszerre megértettem a dolgot, azonban ettől nemhogy megnyugodtam volna, csak még dühösebb lettem. Az egyik ajánlat, évekkel ezelőtt, egy nálam két évvel fiatalabb sráctól érkezett, akit ráadásul alig ismertem – Brett Malone-tól, Calvin elsőszülöttjétől. A kicsinyes kurafi dühöngött, mert úgy döntöttem, nem adok életet a leszármazottainak. Nem ez volt a kérdés oka, persze – de igenis ez volt a háttere a gonosz, rángatózó mosolyának.

– Természetesen kísértésbe hoztak. – Minden maradék önuralmamra szükségem volt, hogy ne forgassam a szemem egy ilyen kicsinyes bosszún. – De megvolt az okom, amiért visszautasítottam őket.

– És miféle o...

– Calvin, azt hiszem, már megkaptad a választ a kérdésemre – vágott Rick bácsi Malone szavába; a jelek szerint ő is ugyanarra a következtetésre jutott, mint én.

Malone a homlokát ráncolta.

– Hát jó. – Megint a jegyzeteit nézte. – Ha jól értem, jelenleg nem áll kapcsolatban. Ez is igaz?

Füstölögve Michaelre néztem, de ő csak bólintott, hogy válaszoljak.

– Igen.

– És az is igaz, hogy nem tervez házasságot, sem gyerekvállalást?

A düh égető forrósággal ömlött el rajtam, az egész testemben apró lángokat lobbantva. Nem értem be a néma bólogatással: Michael felé fordultam, hosszú, fekete hajam lobogott.

– Miért kérdezetnek ilyen szarságokat tőlem? Nem az ő dolguk, és ennek még csak *távolról* sincs semmi köze Andrew-hoz! Nem kellene óvást bejelentened, vagy valami?

– Faythe, nem a törvényszéken vagy – emlékeztetett a bátyám, már vagy századszorra. – Azt kérdezik, amit akarnak. A legjobban úgy segítesz magadon, ha most szépen válaszolsz nekik. – *Olyan kevés információval, ahogy csak lehet.*

Hallottam már elégszer, akkor is, ha most nem tette hozzá, és tudtam, hogy ugyanúgy érvényes, mint mindig.

De nekem ez kevés volt; Michaellel nem törődve apánk felé fordultam.

– *Apu?! –* A tekintetemmel némán könyörögtem neki, hogy lépjen közbe, hogy valahogy mentsen meg a szexuális életem részletezésének méltatlanságától, merthogy nincs mit részletezni, három vénember előtt, akiket alig ismerek. De nem tehetett semmit, és ezt mind tudtuk. A fejét rázta – Michael szokásos bólintásának az ellenkezője – mégis ugyanazt jelentette: felelj a kérdésre.

Igyekeztem lecsillapítani lángoló dühömet. Úgy lazítottam el magam a székben, mintha sehol máshol nem lennék szívesebben.

– Igaz, nem vagyok szerelmi kapcsolatban, és jelenleg nincsenek házassági terveim sem. És gyermekvállalást sem tervezek. A jegyzőkönyv kedvéért pedig tiltakozom a kérdéssor ellen, mert semmi köze az egészhez.

Michael krákgóságba fojtotta a nevetést, Malone pedig komoran nézett rá. Ismét kinyitotta a száját, hogy még valamit kérdezzen – de Rick bácsi ismét közbelépett, átható tekintettel méregetve engem, mintha valami olyat akarna tudomásomra hozni, amit nem mondhat ki hangosan.

– De megesküdné itt és most, hogy soha, semmilyen körülmények között nem megy férjhez, és nem vállal gyerekeket?

– Nem, természetesen nem! – húztam fel a vállamat. – Még azt sem tudom megmondani, mit kérek ma vacsorára, hát hogyan várhatják el, hogy tudjam, akarok-e majd gyerekeket öt év múlva?

Apám halkán kuncogott, és Rick bácsi is mosolygott. Valamit jól csináltam.

Malone gonoszul pillantott rám.

– Igaz, hogy még a Marc Ramosszal folytatott kapcsolata alatt is aktívan védekezett a teherbe esés ellen?

Az ujjaim megszorultak a szék karfáján; távolról hallottam a fa tiltakozását. A fogam csikordulását közelebbről.

– *Semmi* joga, hogy efféléket kérde...

– Uraim, azt hiszem, itt az ideje egy kis szünetnek – pattant fel Michael, és engem is magával húzott. – Harminc perc?

– Természetesen – vágta rá Rick bácsi, éppen, amikor Malone kimondta: Tíz!

Michael nem tétovázott, már vonzolt is el az asztaltól.

– Akkor kössünk kompromisszumot, legyen húsz! – Malone vonakodva rábólintott. A bátyám kilökte az ajtót, és kirángatott egy rövid, szőnyegezett folyosóra.

Apánk utánunk jött a bérelt ház nappalijába; ott megállt a hatalmas panorámaablaknál, és csak bámulta a Sziklás-hegység lélegzetelállító képét – egészen más látvány, mint ami a texasi Lazy S ranch

ablakaiból tárult elé. A délutáni nap meredek, fákkal borított lejtőkre és hősipkás hegycsúcsokra ragyogott le. Apánk mostanában sokszor tett így, csak nézett kifelé a semmibe, mintha fontos mondanivalója lenne, ám nem találná hozzá a szavakat. Ez egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Mi folyik itt? – Haragosan kirántottam a karomat Michael kezéből, hogy leülhessek a kopott kanapé karfájára. Azonban mielőtt a bátyám felelhetett volna, a szoba másik oldalán kinyílt egy ajtó, és egy fiatal, farmerbe és nyitott, legombolható galléros ingbe öltözött kandúr lépett be, kezében egy narancsszínű tortilla chipses zacskóval. Mögötte két vetetlen ágyat pillantottam meg, és egy furnér fiókos szekrényt, mint a világ bármely másik szállodájában. Bár a neve nem jutott az eszembe, felismertem, Blackwell egyik végrehajtója volt – az egyik unokája, hogy pontos legyek. Blackwell és az őt kísérő kandúrok a főépületben szálltak meg, ott, ahol a tárgyalást is tartották.

A főépülettől rögtön keletre, a nagy ablak látószögén éppen kívül, állt három kisebb faház. Az egyiket Malone foglalta el a maga embereivel, a másikat a nagybátyám és végrehajtói. Apám meg én laktunk a harmadikban, Michaellel, Jace-szel és Marckal.

Michael felesége, Holly, egy igazi, kifutókon fellépő modell, azt gondolta, a férje az apjával ment kempingezni. Mivel gyerekeik nem születtek, akik hiányolhatták volna őket, így Holly Acapulcóbba utazott egy hétre, a nővéréhez.

A társaság a teljes Oak Trails kempinget kibérelte egy hétre, habár senki sem számított rá, hogy a tárgyalás el is tart addig. Csofás hely lett volna egy üdülésre, főleg a hozzá tartozó privát vadász- és horgászhelyek, na meg a szépséges erdei ösvények miatt, de nem ezért esett rá a tanács választása. Az Oak Trails volt az egyetlen hely, amely egyszerre volt eléggé semleges és világtól elzárt ahhoz, hogy

minden alfának megfeleljen, így is több mint két hónapot kellett várunk, mire az egész felszabadult. Néhány csodálkozó pillantást azért is kaptunk, hogy elküldtünk minden dolgozót, de ők örömmel vették a rendkívüli szabadságot.

Michael mérges pillantással jutalmazta a látszólagos különültségünkbe betörő kandúrt.

– Ide befelé! – utasított, és egy üres hálószoza felé intett, amely a nappali másik oldaláról nyílt. – Muszáj beszélünk!

Mást is muszáj volt. Muszáj lett volna friss levegőt szívunk. Alig negyvennyolc órája tartózkodtunk a Sziklás-hegységben, és elfutott a méreg, akárhányszor elmentem egy ablak előtt, annyira vágytam ki a szabadba, négy mancsom, hogy felfedezzem az ismeretlen területet, fákat, vízfolyásokat. Ehelyett itt álltam bezárva, és ugyanazt ismételttem egy bíróságnak, amelyet mintha nem is érdekelt volna a válaszom az újra és újra feltett kérdéseire. Habár ez a házasság-és-gyerekek téma, ez új fejlemény volt...

– Mi folyik itt? – követeltem a választ, és leültem a steppelt takaróra. Apánk követett minket, és becsukta maga mögött az ajtót. – Miért jönnek ilyen személyes kérdésekkel? A társasági életemnek semmi köze Andrew halálához.

Michael felkattintotta a fali kapcsolót. A szoba motel jellegű berendezését fény árasztotta el. Egy szippantás elárulta, hogy a Pierce fiúk egyike lakik itt, Parker öccse, egyben Blackwell végrehajtója.

A bátyám mellém telepedett az ágyra, apám pedig az íróasztal melletti székre ült. Összenéztek, nem rám. Ez jót már nem jelenthetett.

– Az a céljuk ezzel, amire gondolok? – kérdezte apánkat Michael. Megint fellobbant a dühöm. Utáltam, ha a sötétben kell tapogatóznom, főleg olyan dolgokat illetően, amelyek engem is érintenek.

Az alfa sóhajtott.

– Igen, azt hiszem, igen.

Michael lehunyta a szemét, és a tenyerébe támasztotta a homlokát.

– Nem hittem, hogy tényleg megteszik.

– Mit tesznek meg? – csattantam fel. A bátyám felnézett, de nem rám.

– Apu, el kell mondanod neki!

Apám komolyan biccentett. Mérgesen. Aztán rám pillantott, és láttam a szemében az erejét, amelyet mindig csodáltam, és a kegyetlen őszinteséget, amelyet már nem annyira szerettem.

– Már nem állsz kihallgatás alatt, Faythe.

– Micsoda? – Michaelre lestem, hátha az arcáról le tudok olvasni valami érthetőt. És valóban: fájdalom, bánatot láttam ott, és több dühöt, mint valaha. – Ez mit jelent? – Megmarkoltam a takarót; nem bírtam kiegyenesíteni az ujjaimat.

– Azt gondolják, bűnös vagy, és a büntetésedet vitatják meg.

– Mi? Nem! – Egyre ráztam a fejem, tagadtam a valóságot, még akkor is, amikor már felfogtam. – Rick bácsi nem tenne ilyet.

Michael megfogta a kezemet, ezzel magára vonta a figyelmemet is.

– Neki nem is kell a bűnösséged mellett döntenie. Az egyszerű többség elegendő. Háromból kettő. – A tekintete az arcomat kutatta, várta, megértem-e.

– Ez nem történhet meg! – Elrántottam a kezemet és felpattantam, fel-alá kezdtem járkálni a szobában, de fel sem fogtam igazán.

– Ez nem történik meg igazából. Nem akartam megölni. Megferőtöztem, de baleset volt. Az egész egy *baleset* volt.

– Tudom – nézett utánam Michael; igyekezett megnyugtani a megfelelő szavakkal, a kedves hangvétellel. De én nem megnyugtást akartam, hanem válaszokat.

– És ez mit jelent? A ketrecet? – Megtorpantam, és rábámultam.
– Meddig tarthatnak bezárva? – Egyikük sem felelt, úgyhogy megismételtem. – *Apu?* Meddig?

Két hét a ketrecben majdnem megőrjített. Apám egyszer azzal fenyegetett, hogy egy évre zár be, de nem tudtam elképzelni, hogy addig túléljek napfény híján. Fák, fű, vadászat híján, testi kapcsolatot híján... nos, *bármivel*.

De mielőtt válaszolhatott volna, eszembe jutott egy második, sokkal riasztóbb kérdés.

– És hol? – Haza nem engednének; ezt hirtelen rettenetes bizonyossággal tudtam. – Hol zárának be? – *Nem* fogom az életem következő évét Malone pincéjében tölteni.

Apám lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, és megroppantotta egy ujjízületét.

– Nem a bezárásodat tervezik.

– Hát akkor mit? Levágják a karmaimat? A *karmaimat?* – Az utolsó szónál égbe szökött a hangom, hallottam benne a közelgő pánikot. Michael apánkra nézett. A félelem végigfutott a hátamon. – Nem. Nem vágthatják le. – A körmeim a tenyerembe vájtak, mintha emlékeztetni akarnám magam: még megvannak. – Nem lehetek nélkük végrehajtó. Még csak meg sem tudom védeni magam nélkük, *bassza meg!*

Talán ez volt a lényeg? Ha nem bírok magamról gondoskodni, másra kell bíznom magamat. Odahaza kell maradnom, férjhez menni, gyerekeket szülni.

– Faythe, halálbüntetést akarnak. – Apám hangja olyan halk volt, hogy elsőre azt hittem, félreértettem. – Azt gondolják, meggyilkoltad Andrew-t, és ki akarnak végeztetni érte.

– Nem. – Képtelen voltam elég tisztán gondolkodni, hogy bármi mást mondjak. Lehetetlen. – A nőstényekre nem szabnak ki

halálbüntetést. Túl értékesek vagyunk. Egész életemben ezt mondogattad.

És akkor megértettem.

– Szóval ezért kérdezgettek a gyerekekről...

Michael bólintott.

– A számukra te csak annyira vagy értékes, amennyire a vérmacska-társadalomnak tett szolgálatod az. Ha nem viszed tovább a fajt, nem érsz többet, mint akármelyik végrehajtó. És egy végrehajtó könnyebben helyettesíthető, mint egy anya.

Rámtört a hányinger, összerándult a gyomrom, nekidőltem a fiókos szekrénynek, aztán lecsúsztam a padlóra. Mindhárom fogantyút éreztem a hátamban. Képtelen voltam normálisan lélegezni.

– Faythe? – Michael melletttem térdelt, de szinte nem is hallottam.

Meg fogok halni.

A keményfa hidegen feszült a lábamnak, még a nadrágomon át is éreztem, és megállíthatatlanul reszketni kezdtem. Meghalok, azért, amit Andrew-val tettem. És a legborzasztóbb az egészben, hogy alighanem meg is érdemlem.

Nem akartam megfertőzni, még kevésbé megölni, de hosszú távon ez nem jelentett semmit. És mindez meg sem történik, ha nem erőszakoskodom, hogy a dolgok az én kedvem szerint alakuljanak, hogy egyetemre menjek, ne pedig férjhez. Hogy kandúrok helyett emberekkel randevúzzak. Ha én nem vagyok, Andrew még mindig élne, és alighanem egy doktori képzésre járó lánnyal találkozgatna, aki egy pók lecsapásánál erőszakosabbat még sosem tett.

De most már késő volt visszakozni. Egy módon menthettem meg az életemet: ha bebizonyítom az értékemet azzal, hogy kihordom valamelyik kandúr gyerekét.

Manx végig tisztában volt ezzel. Nem csoda, hogy mindig olyan boldogan mászkált, bár folyton égett a gyomra, és feldagadt a lába. A meg nem született gyereke megmentette az életét, és ő ezzel rohadtul pontosan tisztában is volt.

Egy meleg kéz ért a vállamhoz, aztán hátrasimította a hajamat.

– Nem hagyjuk, hogy megtörténjen, Faythe. Az életemre esküszöm, hogy nem hagyjuk. Megtaláljuk a módját.

Felnéztem – apám térdelt mellettem. Apám, az alfa, aki a Területek Tanácsának vezetője, amióta csak az eszemet tudom, egy bérelt faház poros padlóján térdelt, még mindig szokásos öltönyében, nyakkendővel. Rámosolyogtam. Vagy ez, vagy elsírom magam, márpedig azt elhatároztam, hogy előtte nem sírok soha többé.

– Tudom, hogy nem hagyod. Csak mondd meg, mit tegyek, és én azt fogom csinálni. – Most az egyszer pontosan úgy, ahogy mondja. Kérdés nélkül.

Kinyitotta a száját, de mielőtt megszólalhatott volna, kivágódott mögötte az ajtó, és Jace rontott a szobába.

– Greg! Egy vérmedve áll a kapunál, és a főnökkel akar beszélni!

KETTŐ

– EGY VÉRMEDEVE? Biztos vagy benne? – kérdezte apám. Jace horkantott.

– Hát, aha. Nagydarab, és medveszaga van. Calvinnel vitázik éppen, és a dolog kezd elfajulni.

Apám visszanézett rám.

– Faythe, komolyan gondoltam, amit mondtam. Nincs még vége.

Bólintottam. Megértettem, hogy nem beszélünk most erről többet, de azt is, hogy nem miattam. A tanács fejeként neki *muszáj* volt az új válságot kezelnie, még akkor is, ha az előzőt sem oldotta meg.

– Gyerünk. – Egy pillanat alatt felállt; olyan kecsesen, gyorsan mozgott, mint egy feleolyan idős kandúr. A körülmények ellenére örültem ennek, mert különben a szeme körül megjelenő minden új ránc, minden új ősz hajszála arra emlékeztetett, hogy mint mi, többiek, ő is elszenvedi az idő pusztítását, és megkopik a használatban. Egy napon majd visszavonul, és azzal összetöri a szívemet. Egy másik napon pedig meghal majd, és azzal a lelkemet zúzza össze.

Ha megérem azt a napot...

Kifelé indult a szobából, Michael követte őt, és Jace is utánuk eredt, de megtorpant, amikor meglátta, hogy a földön gubbasztok.

– Faythe? Mi a baj?

– Megöltem Andrew-t, nem hallottál róla?

– Miről beszélsz? – Pár hosszú lépéssel előttem termett és talpra állított. – Önvédelem volt. A tanács is be fogja látni előbb vagy utóbb. Muszáj lesz. – Átkarolt, és hagyta, hogy a fejem a vállán pihenjen; beszívtam az illatát, amely meleg, biztonságos, kényelmes emlékeket ébresztett bennem.

Megráztam a fejem: az arcom pamutpólójához súrlódott.

– Azt hiszik, szándékos volt. Mindannyian. Halálbüntetést akarnak.

– Micsoda? – Jace eltolt magától, az arcomba nézve várta a magyarázatot. Zavartan ráncolta a homlokát. – Ezt Calvin mondta neked?

– Nem, hanem az apám. És Michael.

Jace a fejét rázta.

– Ennek nincs értelme. Hiszen nőstény vagy – ismételte a saját gondolataimat.

– Hát, úgy tűnik, ezt ők még nem vették észre.

Jace elvigyorodott, a tekintete az arcomról lejjebb kúszott.

– Nem értem, hogy lehet ez...

A központi helyiség nagy ajtaja kinyílt; nehéz léptek puffantak a keményfa padlón. Hangok fonódtak egymásba, minden magasságban és erősségben, amíg aztán egy kitört közülük.

– ...sem érdekel, *minek* vagytok a közepén. – Dörgéshez hasonlóan mély volt, és elég erős, hogy megrázza a falakat körülöttünk.

– A medve – súgta Jace. Fülelve bólintottam.

– Azzal akarok beszélni, aki itten a főnök, és ha még egyszer rám mutatsz azzal az ujjal, letöröm, és feldugom valami kellemetlen helyre.

Jace vigyorogva intett a fejével a hang forrása felé. Bólintottam, és követtem a nagy szobába, ahol elvegyülhettünk a falakat támasztó végrehajtok között – a legtöbbszörnek ökölben volt a keze. Idegesek voltak, riadókészek, mert bérelt territóriumunkba behatolt egy idegen. Egy *hatalmas* idegen, ráadásul másik *fajhoz* tartozó.

A vérmedvét nem volt nehéz kiszúrni; ami azt illeti, lehetetlen lett volna elrejtteni. A teremben a legnagyobb kandúr Lucas Wade unokabátyám volt, aki Rick bácsit kísérte. Emberi alakjában egy méter kilencven centi magas, százharminc kilónál is súlyosabb izomtömeg volt; a legtöbb szobába csak oldalazva tudott belépni, és ha nekiszaladtál, akár egy házba is ütközhetél volna. A vérmedve vagy fél méterrel fölé tornyosult, és nem is akartam találgatni, mennyit nyomhatott. Tömérdek haja – erre számítottam – vastag, kócos világosvörös tincsekben hullott a vállára – erre viszont nem –, és tökéletesen összekeveredett a hasonló hosszúságú és színű szakállával. Két orcája kipirult a hidegtől, felettük apró, sötétbarna, meglepően kifejező szempár ragyogott. Dühösen. Féktelen, összetéveszthetetlen dühvel.

– Nem sétálhatsz be ide csak úgy, hogy meghallgatást követelj! – erősködött Calvin Malone a szoba közepéről; ő is, mint mindenki más, törpének tűnt a mérges medve mellett. – Sem a hely, sem a mód nem megfelelő a tanácsunk megkeresésére. Fel kell, hogy szólítsalak...

– Calvin! – Apám a régen birtokolt hatalom magabiztosságával vágott közbe. Malone elhallgatott, de nem mozdult. Apám nem zavartatta magát. – Biztos vagyok benne, hogy időt tudunk szakítani egy testvérfajjal való találkozásra. Mi több, úgy gondolom, ez a legkevesebb, amit a vendégünkért megtehetünk. És talán még egy csésze kávé, ha ajánlhatok?

Balján Rick bácsi bólintott, a konyhaajtóban Paul Blackwell. Malone sötét pillantást vetett rá, aztán egy rövid biccentéssel engedett ő is.

– Természetesen.

Apám tekintete megtalált minket, Jace-t és engem.

– Jace, hozz egy kávé. . . – megállt, és visszafordult a bruinhoz. –

Elnézést, nem értettem pontosan a nevét.

– Elias Keller – morogta az óriás.

– Egy kávé Mr. Kellernek – folytatta apám; Jace bólintott, és azonnal indult is. – Mr. Keller, foglaljon helyet, kérem.

Kellert láthatóan meglepte a vendégszerető ajánlat. Biccentett; azonban a szobában lélegzetvételnyi hely is alig volt, nemhogy leülni való. Apámat szinte szórakoztatta a különleges készültség.

– Uraim, egy kis helyet, ha lennének szívesek!

A kandúrok tétován néztek egymásra, aztán egyszerre indultak a kijáratok felé, néhányan a bejárat, mások a folyosó irányába. Amikor a szobában nem maradt más, mint a négy alfa, apám mérlegezőn rám nézett, aztán a fejével a konyha felé intett. Engedelmesen kimentem, hiszen tudtam, ha csöndesen ülök a jól megválasztott helyemen, mindent láthatok és hallhatok, ami odaát történik. Apró fénypont életem legrosszabb napjainak egyikén.

Jace a kávéfőző előtt állt, és tejport töltött egy sima fehér bögrébe.

– Mit gondolsz, mogyorós tejpormal kéri?

A csípőmmel nekidőltem mellette a pultnak.

– Szerintem feketén.

Jace megkavarta a bögre tartalmát, a peremén megkoccantotta a kiskanalat, mielőtt a mosogatóba ejtette volna.

– Ez a tiéd – kacsintott, és átadta a felturbózott kávé, aztán kivitt a nappaliba egy másik bögrényt feketén. Egy perc múlva visszatért, és a harmadik csészényit kitöltötte magának.

A kis, kerek asztal mellé telepedtem, a székeket a lehető legmeszszebbre kihúztam jobbra. Onnan láthattam a vérmedvét – egymagában elfoglalta a csúf bézs kanapét. Apámat is megpillantottam a közelebbi karosszékből, vele szemben, egy ugyanolyanban Malone ült.

– ...tehetünk önért, Mr. Keller? – kérdezte éppen apám, két keze az álla alatt összekulcsolva, ujjai hegyével a növekvő borostát simogatta. Malone úgy ült, hogy csak az arca egy részét láthattam, de az is elég volt, hogy felismerjem rajta a rosszallást. Nyilvánvalóan idegesítette, hogy apám átvette az irányítást, és ettől valami gyerekes öröm támadt fel bennem. Csak nem azt gondolta Malone, hogy a bírósági elnöksége majd elég lesz, hogy Greg Sanderst letaszítsa, mint a Területek Tanácsának vezetőjét? Ha igen, hát keservesen tévedett, és abban a pillanatban nem is akartam mást az élettől, mint jelen lenni, amikor apám ezt az orra alá dörgöli.

És talán teljes felmentést. Az is szép lenne.

Jace ült le mellém jobbról, az asztalra téve a maga bögréjét. *Köszí,* tátoztam felé, és felemeltem a sajátomat, mielőtt belekortyoltam volna, de a figyelmem már az alfáknál és a medvéknél járt.

– Hogy mit tehetnek értem? – Keller az egyik vaskos ujjú, széles kezével kócos szakállába túrt, meghúzkodta, úgy nézett le apámra. – Tartsák távol a macskáikat a hegyemtől!

A vérmedvék, mint a valódi medvék is, amelyekké változnak, szinte kizárólag az északi, hegyvidéki területeken élnek – Alberta, Brit Columbia és Alaszka környékén. Nagyon kevés lakik a kontinens belsejében, és azok is az északnyugati, elzárt tájakon, mint a montanai szabad vérmacska-territórium, ahol a tárgyalást is tartottuk.

– A mi macskáinkat? – Apám a többi alfára nézett, de egyik sem tűnt úgy, mint aki érti, miről beszél a vendég.

– Hát, az biztos, hogy nem is az enyémeek – vágta oda Keller. Fel-emelte a bögrét – teniszütőnyi kezében apró játéknak tűnt –, és egyetlen korttyal kiürítette. Végül letette az asztalra, és állhatatosan tovább bámulta apámat.

– Mit csinálnak ezek a macskák egészen pontosan? – tudakolta Malone.

– Úgy viselkednek, mint egy falkára való veszett kutya, alig néhány kilométerre a lakhelyemtől! – Keller megmozdult ültében, és a kanapé felnyögött alatta. – Fényes nappal vadásznak és verekszenek! Zúrzavart keltenek. Nem jó idő ez most az ilyesfélére, amikor a hegy tele van emberekkel, keresik az eltűnt túrázókat. Az átkozott hülyék! Azok a maguk macskái vagy bajt csinálnak, vagy maguk kerülnek bajba, márpedig én nem akarok részt venni egyikben sem.

Eltűnt túrázók?

Bal felől nyikorogva nyílt a konyhaajtó. Marc lépett be. A tekintete azonnal rám talált, barna szemében felcsillantak az aranypöttyök. Ő nézett félre először: ez szokásává lett, amióta szakítottunk, tíz hete. Tíz hete és négy napja, hogy pontos legyek. És ráadásul mintegy tíz órája.

De ki számolja?

Ismerős fájdalom telepedett a szívem köré. Megpróbáltam kávéba fojtani.

– Biztos benne, hogy alakváltók, nem pedig igazi macskák? Mondjuk, pumák? – kérdezte Rick bácsi a szoba túloldaláról. Igyekeztem összpontosítani az elhangzottakra, de nem bírtam levenni a szememet Marcról.

– Mi folyik itt? – kérdezte súgva Jace-t. Gondosan kerülte a tekintetemet, és a nappali felé szimatolt. – És mi ez a szag?

– Persze, hogy biztos vagyok – mordult Keller odaátrol, és Marc megdermedt az ismeretlen hang hallatán.

– Ez az, amire gondolk? – kérdezte halkán, és átvágott a konyhán, hogy mögénk állva belessen a nappaliba. – Egy bruin?

Jace biccentett, együtt érző mosoly terült el az arcán. A vérmedvék még a mennydörgőmadaraknál is ritkábbak voltak; még a nőstény macskáknál is, legalábbis az Államokban. Apám szerint nem sokára ki is hal a faj, meglehet, még az én életemben. Sosem számítottam rá, hogy személyesen láthatok egyet.

– Nagyobbak a pumáknál, és mindegyik teljesen fekete – folytatta a bruin. – Okosabbak is a pumáknál. De annyi eszük már nincs, hogy tudják, mitől volna jobb megijedni.

Tuti, hogy kandúrok, futott át az agyamon. Alighanem tizenévesek.

– Elvárom, hogy maguk, fiúk, sietve szedjék össze őket – foglalta össze a medve, egyik alfáról a másikra pillantva. – Egyet már elástam, gondolom, kíváncsiak voltak, miért nem jött vissza, de ha kell, szívesen árok még lyukakat. Csak gondoltam, előbb azért szólok.

Apám összevonta a szemöldökét. Pontosán tudtam, mire gondol – mire gondolnak mindannyian. Közülünk nem hiányzott senki. Bár a jelek szerint fogalma sem volt róla, Keller kóborokat emlegetett. Őrült, alighanem önpusztító kóborokat. Nincs más magyarázat.

– Teszünk a dologról. – Apám összetámasztotta az álla alatt a mutatoujjait, aztán úgy folytatta, mintha olvasna a gondolataimban. – Le tudná írni azoknak a vérmacskáknak a szagát? Feltételezem, kandúrok voltak?

Keller bólintott.

– Semmi kétségem. Nem is lehetne, mert tizenöt négyzetkilométeren körbehugyoztak minden fát és követ.

Apám torokköszörülésbe fojtotta a mosolyát, Jace azonban nem járt sikerrel. A torkára szaladt a kávéja, végigköpte vele az asztalt és a saját inge elejét is. Az ajkamba haraptam, hogy fel ne nevessek, Marc pedig felkapott egy marék papírszalvétát a pultról, és az asztalon terjengő tócsára dobta.

– El tudna mondani még valamit a szaguk alapján? – kérdezte Rick bácsi; miközben apám villámló tekintettel nézett ránk a nappaliból. Bocsánatkérően vonogattam a vállamat, Jace pedig behajította a nedves szalvétákat a konyha másik felében álló szemetesbe. – Falkatagok voltak, vagy kóborok?

Keller a szakállát simogatta.

– Meg nem mondom, ugyanis fogalmam sincs, mi a különbség. Apám bólintott, mint aki pontosan ezt a választ várta.

– A kóbor az a vérmacska, aki embernek született, és később fertőzte meg egy harapás vagy karmolás egy átváltozott vérmacsskától.

Kényelmetlenül fészkelődtem a székemen: nagyon is tudatában voltam, hogy a nappaliban most mindenki felém néz. Azelőtt, amikor a kóborok témája felmerült, Marc lett a figyelem vonakodó középpontja, azonban mára ez megváltozott. Most már én voltam hírhedt, mert kóbort teremtettem. Ami azt illeti, a falkák történelmében egyedül én ismertem be effélét. Senki más nem volt ennyire örült. Vagy ostoba.

Azonban a vérmedvék számára a dolgok máshogy szaglottak, amint arra Elias Keller emlékeztetett minket. Az ő fájának semmi dolga nem akadt az emberi civilizációval. Vagy akár a saját fajtársaival. A vérmacsskáktól eltérően a vérmedvék magányosan éltek, elszigetelt, hegyi viskókban, a civilizációtól érintetlen vidékeken. Ők voltak a legendák hegyi emberei, a rejtőzködő, flanelinges, szőrme-sapkás, nagycsizmás óriások, akik keresztyűyalognak az erdőkön,

az egyik vállukon a fejszékük, a másikon egy szarvastetem. Alighanem ők voltak a Paul Bunyan-történetek forrásai. A fenébe, így vagy úgy, de alighanem ők voltak az alig látható nagylábúak is, egyszerűen azért, mert olyan kevesen voltak már, akiket látni lehetett.

Nem csak azért voltak kevesen, mert lassan szaporodtak, bár ez is hozzájárult. A másik oka az, hogy a mennydörgőmadarakhoz hasonlóan ők is csak születtek, nem teremtődtek. Ha valakit megtépett egy bruin, az illetőből nem lett vérmedve, hanem meghalt, pont. Keller ezért nem értette a kóbor macska fogalmát.

– Van különbség a falkatag és a kóbor macskák szaga között?
Malone bólintott.

– Mi mind falkatagok vagyunk. Az a kandúr, akit maga... *el-
dótt*, annak olyan szaga volt, mint nekünk?

Keller színpadiasan szimatolt, csak úgy rezgett tőle a szakálla. Ha nem olyan komor, még vicces is lehetett volna.

– Igen. Maguk mind macskák. *Azok* is mind macskák. Minden-
kinek macskaszaga van.

– Meg kell szagolnia egy kóbort – jelentette ki Paul Blackwell, és a gyomrom görcsbe rándult. Tudtam, mi következik, csak azt nem, ki lesz elég ostoba, hogy megtegye.

Persze *tudhattam volna*.

– Hol van Marc Ramos? – kérdezte Malone, és követelőzőn végignézett alfatársain, mintha csak azt várná, hogy Marc egyszerre megjelenik középén. – Ő kóbor. Valaki kerítse elő Marcot, és hozza ide.

Lopva Marcra pillantottam: Jace háta mögött állt, mindkét kezével a szék támláját markolta, a vér az arcába szökött. Halkan, mélyen morgott, és annyira szerettem volna egy együtt érző érintéssel megnyugtani, hogy szinte fájt.

– Marc? – kiáltott ismét Malone a nappaliban, aztán elfordult a székében, először a folyosó, majd a konyha felé, és ott meglátott minket. Mind megmerevedtünk, ott ahol voltunk: Marc dühében, én szorongva, Jace pedig – nem lehetett más – a sértéstől. Nem vettem észre korábban, mert Marc robbanás közelbe került, de Jace is összeszorította a fogait, hogy az állán kidagadtak az izmok, és nyers, gyilkos dühvel nézett Malone-ra.

– Ramos, pattanj! – rendelkezett Malone; láthatóan fogalma sem volt róla, hogy apám legfőbb végrehajtóját sértegeti, azt a kandúrt, akit megfizettek, hogy a területeink védelmében fejeket törjön be.

Marc hangosabban morgott, a széktámla nyikorgott a kezében. Nem Malone-t nézte, hanem apámat, az alfa biccentésére vagy fejrázására várt, hogy jelezze neki, mit tegyen. Azonban apám csak megvonta a vállát. Rábízta a döntést, és hirtelen nagyon szerettem ezért. Mert nem követelte meg, hogy Marc álljon ki, hadd szaglászszak körbe, mint egy tüzelő nőstényt.

Azonban még mielőtt Marc dönthetett volna, Keller megszólalt, és egyetlen bölcs mondattal feloldotta a feszültséget.

– Onnan is érezlek, fiam. Nem kell a kedvemért kiállnod.

Marc bólintott. Nem mosolyodott el – ahhoz túl dühös volt –, de láttam a szemében, hogy tiszteli a medvét ezért.

– Jól van. – Malone éppen olyan nemtörődöm módon mondott le Marc jelenlétéről, mint ahogy korábban követelte. – És? Azoknak a macskáknak milyen szaga volt? Mint nekünk, vagy mint *neki*?

Nem hallottam, mit felelt Keller, mert Jace széktámlájának recsenése elfojtotta a hangot. Egy pillanat múlva Marc fél kézzel felemelte a letört támlát – egy tömör tölglyapot, amelyet négy kis pöcök tartott a helyén. Jace leugrott a székről, és Marc ugyanabban a pillanatban kivágta a fadarabot a mosogató feletti ablakon. Az üveg

csörömpölve terítette be kint a földet. Minden fej felénk fordult, a szemek kitágultak, a szájak elnyíltak. Aztán, mielőtt bárki felfogta volna, mi történt, Marc eltűnt, a külső, üveges ajtó becsapódott.

Malone a nappali közepén állt, és rázkódott dühében.

– Jace, hozd vissza! Azonnal!

Jace keze ökölbe szorult, a szemében ugyanolyan düh parázslott. Nem törődött Calvinnel, a saját alfája szavát várta.

– Hadd menjen – mondta apám. Nem kiabált, nem volt rá szüksége. Jace ellazította az ujjait, és visszazuhant törött székére. Vörös-lő fülekkel meredt az asztalra.

Calvin Malone apámhoz fordult, így megint csak profilból láttam.

– Te hagyod, hogy az embereid efféle tiszteletlenséget engedjenek meg maguknak?

– Foglalkozz a magad falkájával, én is azt teszem! – Egyedül apám gondosan kifejezéstelenre igazított arca árulta el, mennyire dühös. Nem Marcra vagy Jace-re, hanem Malone-ra.

Calvin ajka megrándult. Ő is mérges volt, de láthatóan igyekezett, hogy uralja a dühét, legalábbis amíg a bruin jelen van.

– Erről még később beszélünk – jegyezte meg. Apám kimérten biccentett.

– Úgy lesz.

– Nohát, én megyek is – tápázkodott fel Keller a kanapéről. A rugók megkönnyebbülten nyikordultak meg. Megindult az ajtó felé, és le kellett hajtania a fejét a mennyezeti ventilátor alatt.

– Mr. Keller, várjon! – szólt utána Rick bácsi, és a bruin megállt az ajtó előtt. – Hol látta utoljára ezeket a kóborokat? – *Szóval valóban kóborok.* – És hányan voltak? Kiküldünk néhány végrehajtót őrjáratra, tudniuk kell, hol kezdjék.

A medve arcvonásai kisimultak.

– Van egy szép kis tó, innen északra, úgy nyolc-kilenc kilométerre. Ma reggel legalább kettejük szagát éreztem ott, és azelőtt is jó néhányukét. Ez kezdetnek megteszi?

– Igen, és köszönjük. Megtisztelő, hogy figyelmeztetett. – Apám kikísérte Kellert, lépésről nyikorgó lépésre. A bruin kénytelen volt meghajolni, hogy kiférjen az ajtón, és amikor apám újra felénk fordult, az arca a komoly alfáé volt.

– Tudtok nélkülözni fejenként két embert? – nézett körül a szobában.

– Természetesen – vágta rá Blackwell. – Többet is, ha szükség van rá.

Apám egy biccentéssel vette tudomásul az ajánlatot.

– Greg, ezt ugye nem gondolod komolyan? – csattant fel Malone, és ő is körülnézett, hátha a többi alfa őt támogatja majd. Apám, a Területek Tanácsának vezetője válasz nélkül sétált el mellette, és alig bírtam megállni, hogy hangosan fel ne nevessek. Ezt a taktikát évekig alkalmazta velem szemben, de még sosem láttam, hogy így levegőnek nézze valamelyik másik alfát, mintha nem is tartaná válaszra érdemesnek. A jegyzőkönyv kedvéért: teljesen egyetértettem vele.

Malone utánakiáltott.

– Mi mind a munkánkból jöttünk ide, az *életünkből*, hogy elrendezzük a *vérmacskaügyet*, és nem pedig, hogy megteázzunk *Maci Lacival!!*

Apám keresztülsétált a nappalin, be a konyhába; mind némán figyeltük, ahogy kitölti magának az utolsó adag kávé egy tiszta bögrébe, mintha nem most kérdőjelezték volna meg a tekintélyét alfák és végrehajtók előtt egyaránt. Malone követte, és megállt a kopott linóleumon.

– Ez szabad terület. *Persze*, hogy itt vannak a kóborok. *Mi* raktuk ide őket!

Apu beleöntött a kávéjába egy zacskó cukrot, és megkavarta. Nem tűnt zaklatottabbnak, mintha egy légy dongott volna a füle mellett.

Malone szája már szinte habzott.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy majd a kérésedre félretesszük a lányod *bűnös* viselkedését azért, hogy felkergessünk néhány kóbort a hegyre?

Ez volt az. Apám lassan az ajkához emelte a bögrét és belekortyolt, a világ minden türelmével szemlélve Malone-t. Abban a percben értettem meg, miért ő vezeti a Területek Tanácsát, és Calvin Malone miért nem fogja soha. Malone türelmetlen volt. Nem volt érzéke az időzítéshez: azonnali győzelmet akart, még az olyan kis dolgokban is, mint hogy felbosszantsa apámat.

– Nem – felelte ő. – Nem *kérek* semmit.

Azzal hátat fordított Malone-nak, kimutatva mindenki előtt, hogy nincs félnivalója a másik alfától. A Calvinhez hasonló kandúrok számára a félelem a tisztelettel volt egyenlő, és apám ezzel *na-gyon* megsértette.

És talán az én hatásom is jelentkezett már.

Apám a pultra tette a bögrét, és visszafordult a többiekhez. – Mindenkit kiküldünk, aki mozdítható. Jace, kérlek, szedd össze őket!

Jace egy szempillantás alatt felpattant, és már kint is volt a konyhából.

Amikor az első végrehajtók beértek, felálltam, hogy töltsék még egy kávé, de a főzőt üresen találtam. Feltettem egy új adagot; éppen akkor fejeztem be, amikor utolsóként Marc is belépett. Apám

kiitta az utolsó korty kávéját, és megköszörülte a torkát, hogy magára vonja a figyelmet.

– Ha esetleg valaki nem tudott volna tisztán hallgatózni – kezdte, és a nappaliba gyűlt társaságon halk nevetés futott végig –, meggyeztünk, hogy kivizsgáljuk az ügyet, amelyet Elias Keller hozott a tudomásukra... a bruin, akivel az imént találkoztatok. Mr. Keller szerint egy csapatnyi kóbor bajt kever az otthona közepében. A szagukat felvehetitek a tónál, nyolc-kilenc kilométerre északra.

Izgatott mormolás hallatszott a nappaliban összegyűlt végrehajtók felől: a várható hajsza növekvő várakozással töltötte el őket. Én is velük éreztem, de tudtam, anélkül, hogy mondták volna, hogy nem vehetek részt a keresésben. A tanács sosem engedne szabadon elmenni, akármilyen fontos dolog miatt is, amíg tart az ügyem. Ha pedig vége, a dolog okafogyottá válik, mert utána többé aligha rohanok bárhová is.

Ez a gondolat félelmet keltett bennem, és a kávékiöntő reszketni kezdett a kezemben, hozzákoccanva az üres bögrémhez. Marc kivette a kezemből, és töltött – először nekem, aztán magának is. A szemébe néztem. Nem nézett félre.

– Alkossatok párokat – szólalt meg apám a nappaliból, visszateelve a gondolataimat a vadászatra, amelyben nem veszek részt. – Egy két lábon megy, egy négy mancon. Tíz lépés távolságot tartatok, északnak induljatok. Minden órában hívjátok fel mobilon az alfátokat. Értve?

Jó néhány kandúr bólintott, de Brett Malone, a visszautasított lánykérő, megszólalt, ezzel kiérdemelve apja mérges pillantását.

– Ha megtaláljuk a kóborokat, mit csináljunk velük?

– Hozzátok ide őket. Élve. Ha kell, eszméletlenül.

Brett a homlokát ráncolta.

– Használjunk kábítófecskendőket?

Apám szemöldöke kissé megemelkedett – kétségtelenül a töredékét kimutatva ezzel annak, amit valójában érez. A szája legörbült; tapasztalatból tudtam, hogy ez *rendkívüli* rosszallást jelez.

– Vannak *kábítófecskendőink*? – fordult a sógorához megerősítésért, és Rick bácsi bólintott.

– Igen – szólt közbe Malone, élesen rám pillantott, és nyálkás mosoly terült el az arcán. – *Rengeteg* kábítófecskendőnk van. – A szavai egyértelműen azt jelentették: nem számítottak arra, hogy a kóborok bajt okoznak, *én*rám annál inkább.

Szerencsére apám képes volt felhasználni a bekapott ütések lendületét.

– Akkor igen. Ha macska alakban találjátok valamelyik kóbort, kábítsátok el, úgy hozzátok vissza. Éppen elég kérdésünk lesz hozzájuk. – Marcra nézett: ő bólintással vette tudomásul az események alakulását. Marc, a végrehajtók végrehajtója, apám legnagyobb fegyvere, aki *meggyőzi* a szabályszegő macskákat, hogy tegyék, amit kell. Ha pedig úgy hozta a szükség, hóhér is.

Ami azt jelentette, hogy ha a dolgok Calvin Malone szája íze szerint alakulnak, Marc arca lesz az utolsó, amit látni fogok.

De apám azt nem hagyná. A fenébe, *én magam* sem hagynám. És Marc sem.

– Van még kérdés? – nézett körbe apám, és amikor senki sem szólalt meg, nagy kezével a bejárati ajtó felé intett. – Helyes. Maradjatok mindig látótávolságban a partnereitektől. Ne csak az orrokat használjátok, hanem a fejeteket is. – Az ajka mosolyra húzódott. – És menjetek Bretthez a kábítófecskendőkéért, mielőtt nekiindultok.

Brett már neki is látott – éppen akkor érkezett a folyosó felől egy nagy kartondobozzal, amelyből előszedett egy maréknyi betárazott, bőr alá szúrandó tűt, piros műanyag kupakkal.

– Ahhoz, hogy használni tudjátok, közel kell jutnotok – magyarázta, miközben kiosztotta az első kettőt Jace-nek, a második kettőt Blackwell fiatal unokájának. – De eléggé gyorsan hatnak.

Homlokráncolva hátradőltem a székemben, és arra gondoltam, hova szeretném bökni Malone tűjét.

A nappaliban apám a sógora mellett a falnak támaszkodott, és mindketten furcsállva nézték a hatalmas doboznyi nyugtatót.

– Bajra számítottatok, mi?

Rick bácsi halkán nevetett.

– Malone egy zsupori kurafi, és kevesebb az izomereje.

– Azt lefogadom. – De apám mosolygott. A tény, hogy el akartak engem kábítani, és a mennyiségből ítélve akár az életem természetes végéig, azt jelentette, komolyan vesznek. Talán félnek is tőlem, egy egészen kicsit.

A félelem nem olyan jó, mint a tisztelet, de azért elfogadom.

Apám megköszöri a torkát, és mindenki abbahagyta, amit csinált, hogy rá figyeljen.

– A tanácstagokkal a konyhában szeretnék beszélni. Köszönöm. Malone összevonta a szemöldökét, és felém intett a fejével.

– Vele mi lesz?

– Részt vesz.

Ó, remek. Bennfentes információ. A bögrémbe rejtettem a mosolyomat.

– Nem – jelentette ki Malone, és olyan hirtelen fordultam felé, hogy a nyakamba fájdalom nyilallt. Calvin eltökélten rázta a fejét. Blackwell felállt.

– Greg, nem vehet részt a tanácsülésen. Nem, ameddig nincs meg az ítélet. Nem érdemelte ki a bizalmat.

Apám beleegyezőn bólintott, és egy pillanatra fájdalmas csalódást éreztem. *Még több unalmas várakozás. Több könyvet kellett volna hoznom.*

– Valakinek vigyáznia kell rá – folytatta Blackwell, és megmereztem. A tanács az eljárás végéig állandó felügyelet alá helyezett, mintha valami őrült lennék, aki azonnal elrohan, hogy még több embert fertőzzön és öljön meg, amint hosszabb időre szem elől veszítik, mint öt perc a vécén.

– Rendben – felelte apám, mert nem volt más választása. Azonban csak két kandúr maradt, aki felügyelhetett volna rám: Brett Malone, és egy északi kinézetű kanadai származék, Colin Dean, akit Paul Blackwell bérelt fel néhány hónapja. Eddig nem beszéltem vele egy szót sem, és nem is akartam, már csak azon alkalmak száma miatt sem, amikor rajtakaptam, hogy a melleimet bámulja.

Colinról az apámra emeltem a pillantásomat, némán kérleltem, hogy adjon egérutat.

– Segíthetek. Engedjétek meg!

– Nem – vágta rá tétovázás nélkül.

– Brettel és Colinnal maradok, nem váltok alakot. – Átvágni az erdőn két vadidegen pasassal még mindig jobb volt, mint összezárva lenni ugyanezekkel egy kis házban. – Akkor hívhatsz fel, amikor csak akarsz.

– Nem – ismételte apám, és Malone, az az arrogáns seggfej, vigyorgott.

– Elpocsékolod az erőforrásaidat! – Hátralöktem a székemet, és követtem apámat a folyosóra. – Három másik orrod is kutathatna kint!

– Elég volt, Faythe! – Lépés közben fordult vissza, figyelmeztetőn nézett rám. – Ne ronts a helyzeteden. Menj, várj a kisházban, én is jövök, amint végeztünk itt.

Odahaza alighanem tovább vitatkoztam volna, de nem állt szándékomban kínos helyzetbe hozni apámat a többi alfa előtt. Nem akkor, amikor ilyen keményen kell küzdenie az őt megillető tiszteletért. A legkevésbé arra volt szüksége, hogy még én is bajt keverjek neki.

– Hát jó. – Brett és Colin a bejáratnál várt rám, amíg összeszedtem, amit áthoztam magammal: egy regényt, egy üveg vizet és egy zacskó sós rágcsát. Mielőtt elindultam volna, kiittam a kávémat, és ahogy a bögrét a mosogatóba tettem, beszélgetésfoszlányok ütötték meg a fületem az ebédlő felől.

– Hagyod, hogy szabadon járjon, Greg, ennek véget kell vetni!
Marc. Malone Marc miatt panaszkodott.

Nem volt már mit tennem, úgyhogy kifelé indultam. Mielőtt az ajtó becsukódott volna mögöttem, még hallottam apám válaszát.

– Nem jár szabadabban, mint a te szád, Calvin, mégsem rakott még rád senki szájkosarat. De megígérem, hogy ha mostantól nem uralkodsz a nyelveden, sose fog többé bajba keverni.

Mosoly ült az ajkamra, ahogy leszaladtam a tornáclépcsőn. Nem is emlékeztem, hogy valaha is ennyire büszke lettem volna rá, hogy apám lánya vagyok.